

www.gelijkerechten.be een eerste bundeling van getuigenissen

WAARDIGHEID **GELIJKE RECHTEN** VERENIGDE NATIES 13 december 2006
IDENTITEIT NON-DISCRIMINATIE INCLUSIEF ONDERWIJS
VERDRAG AUTONOMIE ONAFHANKELIJKHEID
SAMENLEVING *VERSCHILLEN* DIVERSITEIT **GELIJKE KANSEN**
FUNDAMENTELE VRIJHEDEN **INZAKE** MAATREGELEN **KEUZES**
DE ONDERZOEK **FACILITEITEN** **ONDERSTEUNEN** HUMANITAIR
VRIJHEID MOBILITEIT MENSENRECHT WAARBORGEN
VERPLICHTINGEN **RECHTEN VAN** STIMULEREN
MAATREGELEN ONDERTEKENEN VROUWEN MOGELIJKHEDEN
AANMOEDIGEN **PERSONEN** BEWUSTWORDING KINDEREN
EERBIEDIGING WONEN **GEZINSLEVEN** **VOORROORDEEL**
MENINGSUITGING ONDERWIJS BETAALBAAR **CREATIVITEIT** **MET**
NEW YORK MOGELIJKHEDEN *PARTICIPEREN* BRAILLE
BESCHERMING **EEN** *UNIVERSEEL* *ONTWERP* **BELEID**
ONDERSTEUNING **BEELDVORMING** DESKUNDIG BESCHERMING
TOEGANKELIJKHEID GEBRUIKEN **HANDICAP** INTEGRITEIT

Een uitgave van:

GRIP vzw | Koningsstraat 136 | 1000 Brussel
T. 02/214.27.60 | info@gripvzw.be | www.gripvzw.be
Juni 2011

www.gelijkerechten.be

**Een eerste bundeling van getuigenissen
over de toepassing van het VN-Verdrag
inzake de Rechten van Personen met
een Handicap in Vlaanderen.**

Inleiding

Dit is een eerste bundeling van de getuigenissen van personen met een handicap over de toepassing van het VN-Verdrag inzake de Rechten van Personen met een Handicap in Vlaanderen.

Op 2 juli 2009 ratificeerde België het VN-Verdrag inzake de Rechten van Personen met een Handicap. Hierin wordt erkend dat mensen met een beperking mensen met rechten zijn, net als ieder ander.

In het voorjaar van 2011 werd vanuit GRIP gestart met de campagne **'We staan sterker dan we denken!'** rond dit VN-Verdrag. Dit is een open campagne, wat inhoudt dat naast GRIP als initiatiefnemer, ook andere organisaties deze campagne kunnen gebruiken om te informeren en te sensibiliseren rond het VN-Verdrag (meer daarover leest u in de rubriek 'Wie zijn we').

Deze campagne richt zich tot personen met een handicap. We willen hen informeren rond hun rechten en sensibiliseren om voor hun rechten op te komen. Ondanks de erkenning van gelijke rechten, worden mensen met een handicap immers nog steeds gediscrimineerd. Dit zowel op vlak van werken, wonen, schoollopen, vrije tijd... .

Een deel van de sensibilisatie bestaat er in dat we mensen met een beperking aanmoedigen een getuigenis te posten rond (on)gelijke rechten of kansen. We vragen daarbij zowel naar positieve als naar negatieve ervaringen. Deze getuigenissen geven een beeld van hoe het er in de realiteit aan toe gaat voor mensen met een handicap, waar ze effectief gelijke rechten en gelijke kansen ervaren, maar ook tegen welke (on)zichtbare barrières ze soms botsen.

Hier brengen we een eerste bundeling. De getuigenissen die we in de maanden mei en juni 2011 ontvingen, hebben we geordend volgens het artikel van het VN-Verdrag waar ze onder thuis horen. We hebben niet geknipt in de getuigenissen, waardoor die indeling niet 100 % klopt.

We wensen u alvast veel leesplezier en hopen dat deze getuigenissen de vlam in u kunnen aanwakkeren om verder te ijveren voor gelijke rechten en gelijke kansen voor iedereen.

GRIP vzw,
juni 2011

Lieze Van Aelst, 31

Toen ik me wilde inschrijven voor de opleiding maatschappelijk werk, kreeg ik heel wat tegenkanting. Hoewel ik recht heb op onderwijs naar keuze, wilde de school me niet toelaten. Ik heb doorgezet en nu zit ik al in m'n derde jaar.

WE STAAN STERKER DAN WE DENKEN!

Alle mensen hebben evenveel rechten. Dat staat ook zo in het VN-Verdrag inzake de Rechten van Personen met een Handicap. Toch worden de rechten van mensen met een handicap niet altijd nageleefd. Heb jij daar ervaringen mee? Deel ze op www.gelijkerechten.be. Alle verhalen worden verzameld en aan de bevoegde minister gegeven. Kom op voor je rechten en doe mee!

GELIJKERECHTEN.BE

Met steun van de
Vlaamse overheid

VU Patrick Van der Sloot - Koningsstraat 139 - 1000 Brussel

Inhoud

Getuigenissen

• Bij artikel 1-4: algemene beginselen	8
• Bij artikel 5: gelijkheid en non-discriminatie	9
• Bij artikel 6: vrouwen met een handicap	10
• Bij artikel 7 : kinderen met een handicap	11
• Bij artikel 9: toegankelijkheid	11
• Bij artikel 19: zelfstandig wonen en deel uitmaken van de maatschappij	15
• Bij artikel 21: vrijheid van mening en meningsuiting en Toegang tot informatie	18
• Bij artikel 22: eerbiediging van het privé-leven	19
• Bij artikel 24: onderwijs	20
• Bij artikel 27: werk en werkgelegenheid	23
• Bij artikel 28: behoorlijke levensstandaard en sociale bescherming	25
• Bij artikel 30: deelname aan culturele leven, recreatie, vrijetijdsbesteding en sport	27
• Bij artikel 32: internationale samenwerking	32
• Buiten categorie: het strafste verhaal	34
Wie zijn we ?	37
En verder...	37

Bij artikel 1-4: algemene beginselen

Het VN-Verdrag geeft aan:

De doelstelling van het verdrag is het volledig genot door alle personen met een handicap van alle mensenrechten en fundamentele vrijheden te bevorderen, beschermen en waarborgen.

Als algemene beginselen worden naar voor geschoven: respect voor inherente waardigheid, persoonlijke autonomie, non-discriminatie, respect voor diversiteit, participatie in de samenleving, gelijke kansen, toegankelijkheid, gelijkheid van man en vrouw, respect voor kinderen.

De staten verplichten zich:

- tot het nemen van maatregelen voor de implementatie van de rechten
- wetten en praktijken aan te passen die discriminatie vormen
- maatregelen te nemen om discriminatie door personen, organisaties of particulieren uit te bannen

Getuigenis: Gelijke kansen zou je moeten krijgen, nu moet je er om vragen of er zelf voor vechten.

Gelijke kansen zou je moeten krijgen. Als vader van een 17 jarige dochter met meervoudige beperkingen heb ik evenwel ervaren dat je voor die gelijke kansen meestal zelf moet zorgen. Binnen ons gezin kreeg onze dochter dezelfde plaats als haar twee zussen. Maar om haar in de maatschappij ook eenzelfde plaats te geven als andere mensen, moest het initiatief meestal van ons komen. Wij hebben als ouders – tegen de stroom in – onze dochter laten les volgen in het gewoon onderwijs. Inclusief onderwijs noemt men dit dan. Wel, wij hebben leerkrachten, CLB-medewerkers, directeurs... moeten overtuigen. Nu volgt zij les in een vierde middelbaar en dat loopt goed. Op het vlak van vrije tijd zijn we ook aan een inclusieve weg begonnen. Ze was aangesloten bij de KSA en volgde danslessen. Maar ook daar moesten wij mensen overtuigen en blijven overtuigen. Dat hebben we niet volgehouden. Nu gaat ze soms naar een handicapspecifieke vrijetijdsclub. Wat ik hiermee wil aanhalen is dat inclusie waargemaakt wordt door personen met een handicap en hun gezinnen zelf, nog te weinig door de maatschappij. Inclusie is nog te veel de uitzondering waar personen met een handicap moeten om vragen of zelf voor moeten vechten.

Bij artikel 5 : gelijkheid en non-discriminatie

Het VN-Verdrag geeft aan:

- Iedereen is gelijk voor de wet
- Er is een verbod op discriminatie op grond van handicap
- Men moet maatregelen nemen om redelijke aanpassingen te waarborgen

Getuigenis: Discriminatie op het werk

Op mijn 31ste kreeg ik een beroerte. Na twee jaar vond ik ander werk, eerst vond ik het aangenaam werken en dan ben ik tegen mijn zin in een andere dienst gezet. Sinds twee jaar is er ook een ander directeur. Hierdoor is het voor mij nog moeilijker werken als voordien. Hij neemt iedere keer de aangename taken die ik kreeg af en geeft die aan andere collega's. De taken die ik krijg zijn ontzettend saai, absoluut niemand wil dat doen. Ook jobstudenten doen deze taken niet meer. Zelf heb ik dit aangekaart bij GRIP en de vakbond maar niemand kan daartegen iets beginnen aangezien ze gefusioneerd zijn met een andere hogeschool. Nu momenteel zit ik thuis, met een vreselijke depressie. Zelf heb ik op 2 maanden tijd 4 zenuwzinkingen gehad door mijn werksituatie en dit heeft ook gevolgen voor mijn relatie en vrijetijdsbesteding. Omdat ik een motorische handicap heb, profiteren de collega's ontzettend van mij alsook de directies.

Getuigenis: Weigering om redelijke aanpassingen te doen voor toegankelijkheid van appartement

Ik ben een man van 52 en wil graag mijn verhaal doen rond de toegankelijkheid van mijn appartement en de weigering van de woningbouwmaatschappij om redelijke aanpassingen door te voeren. Ik woon nu 16 jaar in een gelijkvloers appartement van de sociale woningbouwmaatschappij: De Antwerpse Woonhaven. Alhoewel het op het gelijkvloers is, moet ik nog 3 treden doen voor ik binnen ben. Onlangs deed ik een aanvraag voor een aanpassing zodat ik makkelijker in mijn appartement binnen kan. Het antwoord was dat De Woonhaven geen aanpassing zou doen omdat het bedrijf aangepaste appartementen heeft voor personen met een beperking. Ik moet dus verhuizen. Ik heb, op hun

verzoek en dus eigenlijk niet uit vrije wil, een aanvraag gedaan bij de woonvereniging om een ander, aangepast appartement. Maar ik woon hier graag, op 1 km van mijn werk, in het midden van de stad. Ik wil hier eigenlijk niet weg. En ze willen mijn appartement niet aanpassen.

Bij artikel 6 : vrouwen met een handicap

Het VN-Verdrag geeft aan:

- Staten nemen maatregelen om dubbele discriminatie van meisjes en vrouwen met een handicap te voorkomen.
- Ze nemen ook maatregelen om de volledige ontwikkeling, positieverbetering en autonomie van vrouwen te waarborgen.

Getuigenis: Lager loon omwille van MS en vrouw zijn

Ik ben een 43-jarige vrouw met MS, toen ik nog werkte als aankoper, verdiende ik ongeveer de helft van de mannelijke aankopers, had geen GSM, geen groepsverzekering of eender wat.. De mannen wel. Toen ik na een opname in de MS kliniek, met een VIP statuut theoretisch deeltijds ging werken, werkte ik praktisch nog voltijds. Ik kreeg ontslag, omdat de firma "niet meer op mij kon rekenen". Via de bijkomende verzekering krijg ik nu de helft van de tussenkomst, omdat ik een veel te laag loon had, de mannen zouden de volledige tussenkomst krijgen, omdat zij het dubbele verdienden. Ik was de enige die 5 talen sprak, die het bijna het volledige productassortiment kende, die met de computer overweg kon, en.... die positieve resultaten had!

Toen discriminatie, vrouw: veel lager loon, hoewel veel betere resultaten, toen discriminatie: ontslag wegens ziekte, hoewel die ziekte alleen nog maar theoretisch aanwezig was en geen invloed had op mijn resultaten. Nu discriminatie: de helft van de verzekeringsuitkering.

Bij artikel 7 : kinderen met een handicap

Het VN-Verdrag geeft aan:

- Dat kinderen met een handicap gelijk moeten behandeld worden ten opzichte van andere kinderen.
- Bij het nemen van beslissingen die kinderen met een handicap aanbelangen, moeten de belangen van het kind voorop staan.
- Kinderen met een handicap hebben net als andere kinderen het recht hun mening te geven over alles wat hen aanbelangt.

Getuigenis: Kinderen met een beperking niet welkom in de kinderopvang van de Ikea

Enige tijd geleden gingen wij met onze kinderen naar Ikea. Onze tweeling is 6 en de oudste heeft het Down Syndroom. Groot was onze verbazing toen onze zoon met Down Syndroom niet in de kinderopvang mocht. Dit werd ook zo gecommuniceerd: onze 'gewone' zoon mocht binnen, de andere niet. Toen we voorstelden om dit te laten vaststellen door de politie werd een verantwoordelijke geroepen die ons meedeelde dat dit richtlijnen waren van Kind & Gezin en de verzekeringsmaatschappij. Wij hebben meteen klacht neergelegd bij het meldpunt discriminatie. Zij hebben ondertussen antwoord van Kind & Gezin maar nog niet van de winkelketen. We wachten dus verder af en hopen dat deze maatregel alleszins zal afgeschaft worden. Het is zeer ontstellend om te moeten constateren dat de gebouwen nu eindelijk toegankelijk(-er) worden maar dat de mensen met een handicap er nu blijkbaar niet meer in mogen.

Bij artikel 9: toegankelijkheid

Het VN-Verdrag geeft aan:

Staten waarborgen de toegang tot gebouwen, wegen, vervoer, informatie, communicatie en andere diensten, zoals elektronische diensten en nooddiensten enz., privaat en openbaar die openstaan voor het publiek.

Getuigenis: Toegankelijkheid Museum aan de stroom

Ik ben een man van 53 jaar. Mijn getuigenis gaat over de toegankelijkheid van openbare gebouwen. Ik kreeg vanmorgen een website onder ogen waar staat te lezen: "Museum aan de stroom" een eigentijds museum voor en over de stad en de wereld." En iets verder staat er: "Het panorama (+10) is uitsluitend toegankelijk via trappen, maar het zijterras op +9 is toegankelijk voor rolstoelen." Als ik deze twee zaken naast mekaar zet, merk ik toch een tegenspraak. Een eigentijds museum dat niet volledig toegankelijk is. Hoe kan een eigentijds museum niet volledig toegankelijk zijn voor alle bezoekers ?

Ik werk in het Maagdenhuismuseum en wanneer ik als personeelslid of als bezoeker deelneem aan een rondleiding wil ik graag alle ruimtes bezoeken. Je kan het vergelijken met een bezoek aan het Museum voor Schone Kunsten, zonder de topwerken te kunnen zien. Vorig jaar, tijdens de teambuildingdag van onze dienst heb ik een ruimte in het Felixpakhuis niet kunnen bekijken omdat die afdeling niet toegankelijk was. Ik kan namelijk moeilijk trappen doen. Toen had ik nog geen rolstoel, ondertussen wel.

Ik heb tijdens het bezoek van de laatste ruimte buiten op de kade gewacht tot mijn collega's klaar waren. De kade van het eilandje is weliswaar de moeite om te bekijken, maar dat was niet de bedoeling. Ik vind dat ofwel de website moet worden aangepast, ofwel de toegankelijkheid van de 10de verdieping.

Getuigenis: Rookvrije gebouwen

Al geruime tijd wordt er veel gedaan om gehandicapten in de maatschappij te integreren, maar ik heb jarenlang het gevoel gehad dat ze mensen met een handicap aan de luchtwegen gewoon lieten stikken (letterlijk en figuurlijk). Zo ook 4 jaar geleden op de ReVa-beurs in Gent: er werd massaal gerookt. Tegen de tijd dat we naar huis gingen, werden we toevallig aangeproken door een enquetrice, die vroeg wat er allemaal goed en slecht geregeld was op de ReVa-beurs. Ik zei toen dat ze de ReVa-beurs toegankelijk zouden moeten maken voor alle mensen; ook voor mensen met gevoelige luchtwegen, en dat er dus een rookverbod zou moeten zijn.

Onderweg naar buiten zag ik opeens het bordje "verboden te roken". Er was dus kennelijk een rookverbod, maar niemand hield er zich aan. 2 jaar daarna, en dit jaar weer, waren we op de ReVa-beurs... en die was

rookvrij! Mijn antwoord op de enquête heeft de organisatie blijkbaar wakker geschud, en sindsdien wordt het rookverbod echt gehandhaafd.

Getuigenis: Het nieuwe, ontoegankelijke (!) beleid van het Bloso domein te Hofstade

Twee weken geleden zondag wou ik samen met mijn vrouw die een handicap heeft, naar het Bloso Domein te Hofstade. Zoals u misschien weet heeft Bloso sedert enkele reellen op Paasmaandag met autochtone jongeren uit Brussel heel extreme maatregelen genomen die ook alle andere burgers treffen (domein omheind, toegangen afgesloten, inkomgeld 5 euro p.p., enz.). Als we vroeger gingen wandelen in het domein, mochten we langs de hoofdingang het Bloso-domein binnen rijden, om vervolgens langs de ringweg in het Bloso-domein verder te rijden tot vlak bij het strand /taverne Bootshuis /sportimonium /uitgang gelegen strandparking. Met de nieuwe draconische maatregelen zijn bezoekers verplicht de wagen achter te laten op de vroegere hoofdparking C, vlakbij de hoofdingang aan de Tervuursesteenweg... Dit is voor gezonde volwassenen ca. 15 minuten stappen tot aan bovenvermelde plaatsen in het domein (strand, sportimonium..) X 2 want men moet nadien nog terug naar de wagen. Het hoeft geen verdere uitleg dat het als persoon met een handicap op die manier moeilijker tot onmogelijk wordt om het domein te bezoeken (dit geldt trouwens ook voor de senioren). De 'uitleg' van Bloso dat de persoon met een handicap dan maar aan de dienstingang aan Trianondreef moet afgezet worden houdt geen steek. Dat veronderstelt dat elke persoon met een handicap of bejaarde een auto met chauffeur mee heeft en niet zelf rijdt..en dat die chauffeur dan, na het afzetten van de persoon met een handicap of bejaarde, deze alleen laat om de wagen op boven vermelde parkings te gaan parkeren om dan 20 à 30 minuten later zelf weer bij de persoon met een handicap of bejaarde te zijn...

Getuigenis: Aangepaste gebouwen... goed begonnen is half gewonnen ...

Enkele jaren geleden wilde ik samen met mijn vrouw bij Bart Smit in Dendermonde iets voor ons neefje kopen, en dat lag op de bovenverdieping. Dat betekende dat ik alleen naar boven moest, want mijn vrouw kon met haar rolstoel de trap niet op. Dit jaar kwamen we

daar weer, maar inmiddels hadden ze daar een lift geïnstalleerd. Nu konden we samen onze inkopen doen. Overigens bleek De Standaard in diezelfde straat ook een lift te hebben; we weten niet hoe lang die daar al is. Goed bezig!

Getuigenis: (On)toegankelijkheid en openbare gebouwen

Mijn vrouw zit in een rolstoel en moest voor controle naar de ziekenkas in Vilvoorde komen. We gingen met de lift omhoog, maar om in het kantoortje te komen waar we moesten zijn, moesten we een paar trapreedjes af. Daarom moesten we wachten tot alle anderen weg waren, en dan kwam de man naar het wachtzaaltje waar wij zaten (urenlang). Noot: dat was het wachtzaaltje van de afdeling "gehoor". Nu vraag ik me af waarom ze die twee niet verwisseld hebben; doven kunnen wel traplopen!

Getuigenis: Personeel van openbare diensten

Dit is een neutrale opmerking, het is geen verwijt ! Het personeel van banken, postkantoren raakt soms verstoord en opgewonden als er zich iemand aandient die slecht of niet hoort. Het haalt hun routine overhoop. Persoonlijk kan ik daar inkomen, ik zou ook niet weten hoe zo iemand aan te pakken. In de meeste gevallen helpt het om tekenen te doen dat 'schrijven' de oplossing biedt. Ze kunnen de situatie dan weer naar waarde schatten. Het roept dan wel weer schrikbeelden op van 'het gaat veel tijd kosten'. Dikwijls is er echter geen papier. Het vraagt ook veel van de vindingrijkheid van de mensen (klant zowel als personeel). Zo maakte de postbediende flapbewegingen met zijn armen om te vragen of het met 'luchtpost' verstuurd moest worden. In de bank was een exemplaar van een formulier voor mij, de vrouw vouwde het in vieren, waardoor ik onmiddellijk doorhad dat het mijn kopie was. Maar het is wel grappig om volwassenen met tekens te zien communiceren.

Hetzelfde geldt in andere omstandigheden; bij de apotheker, in de winkel, in de garage, enz. Maar over het algemeen valt het nogal mee. Ik tracht echter dit soort contacten zoveel mogelijk te vermijden. Of bereid me er zeker grondig (mentaal) op voor. Meestal, hoe creatiever, hoe beter. (Op dat vlak heb ik als oud-onderwijzer een zeker voordeel.) Eén opmerking toch. Een paar jaar geleden werd ik op straat aangesproken voor een enquête. Nu, ik wou er aan meewerken, maar nadat ik gezegd had dat ik niet hoorde, liet ze mij gewoon staan. Sociologisch, wetenschappelijk

geeft dit een vertekend beeld van de maatschappij. Waarvoor ik wil pleiten is geduld en verdraagzaamheid t.o.v. personen met een handicap. Als het iemand is met een wandelstok, op krukken, in een rolstoel, is deze eerbied en het begrip er wel, maar niet horen komt in veel gevallen over als een ruwe schok : het is een 'verdoken' gebrek !

Getuigenis: De (beperkte) treinintercom

Ik ging vroeger veel met de trein naar school. Telkens als er iets mis was met de trein (vb vertraging, werken, spoorverandering, ongeluk...) dan zeiden ze dat in de intercom. Als slechthorende persoon kon ik dat onmogelijk verstaan. Ik was als jong meisje altijd bang om met de trein te reizen hierdoor.

***Ter info:** Toegankelijkheid wordt vaak verengd tot fysieke toegankelijk terwijl het ook gaat over een omgeving die zo ontworpen is dat iedereen er terecht kan. Naast het wegwerken van fysieke barrières verhoogt bijvoorbeeld ook het werken met pictogrammen of audiobeschrijving de toegankelijkheid.*

Bij artikel 19: zelfstandig wonen en deel uitmaken van de maatschappij

Het VN-Verdrag geeft aan:

Personen met een handicap hebben het recht om in de maatschappij te wonen met dezelfde keuzemogelijkheden als anderen.

Getuigenis: Recht op ondersteuning als man met autisme

Ik ben een 30-jarige man, woonachtig te Roeselare. Als persoon met autisme kreeg ik een eerste ontmoeting met een thuisbegeleider die me vertelde dat ik geen autisme had en als dat wel zo was, dat hij me niet kon helpen, dat ik maar eens moest aankloppen bij een of andere sociaal-psychiatrische dienst of gewoon beter mijn best doen. Het was zoals hij het wilde en niet anders. Nu ik me wil inschrijven voor het PGB-experiment kan dat niet. En als ik een persoonlijk assistent wil

aanwerven, zeggen ze dat ik het niet eens moet proberen. Waarom niet? Dat willen ze niet uitleggen. Ik voel me klote.

Ter info: *Om ervoor te zorgen dat personen met een handicap ten volle deel uitmaken van de maatschappij kent het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap (VAPH) een Persoonlijke-Assistentiebudget (PAB). Dit laat hen toe om zelfstandig te leven met ondersteuning persoonlijke assistentie. Heel wat mensen die een budget aanvragen, komen evenwel op een wachtlijst terecht.*

Getuigenis: Discriminatie in de buurt

Ik heb MS. Als ik hier buiten kom met mijn scooter word ik nageroepen, uitgemaakt als profiteur, ik zou niets hebben, en ben een komediant. Ik word hier constant gepest. Een buurman heeft vorig najaar mijn volledige haag (40m) kapot gespoten. Een ander buur gaat op zijn golfplaten afdak staan, om met risico van eigen leven foto's te kunnen maken van alle hoeken van onze nieuwbouw. Heeft al honderden foto's gemaakt, en is daar nog fier op ook! (stalking?) Ik vroeg een parkeerplaats voor personen met een handicap aan, gewoon omdat de burens ervoor zorgen dat ik niet in de buurt van de woning kan parkeren. Resultaat: volledig parkeerverbod! Met mail van de politie dat, als onze wagen met die nummerplaat daar nog staat, we een boete krijgen. De burens? Die parkeren doodleuk op de hoek, zonder bekeuring.

De voetpaden zijn te smal om met de rolstoel tot in een naburige straat te rijden. Het gaat hier bergaf (naar het kerkhof, dus dat is gemakkelijk), maar ook bergop, en ik heb iedereen uitgenodigd om dat met mijn rolstoel te komen doen.

Waarom geen parkeerplaats? Mijn zoon bouwt hier een kangoeroewoning. Toen hij de bouwvergunning kreeg, met plannen tot aan de rooilijn, werd gevraagd om achteruit te bouwen. De woning zou dan voorbij de toegestane 20m komen ('t is tenslotte een kangoeroewoning, 2 woningen dus), maar dat zouden ze door de vingers zien. Dus: geen parkeerplaats, wij moesten maar een bouwovertreding begaan hebben. Jaja, allemaal goed en wel tot iemand het in zijne kop krijgt en de hele boel terug zou afgebroken moet worden! Resultaat: ik ben al maaaaaaanden niet meer weg geweest. Ik zit opgesloten in huis, want ik wil mijn zoon niet constant voor mij laten opdraaien. Hij is 21, doet al de moeite om zich voor mij op te offeren, bouwt een huis, zonder bijkomende subsidies (!)

dat veel duurder is, hij werkt, is zelfstandige in bijberoep en doet al mijn boodschappen. Hij heeft recht op een kleine beetje eigen leven, zonder dat ik daar ook nog eens beslag op leg! Met een parkeerplaats bij de deur, kan ik zelf weg, kan ik integreren. Maar ja, ik haal het niveau van de buurt danig naar beneden hé. én vooral: ik zit niet constant op café met het gemeentebestuur en wijkagent....Als alleenstaande moeder was ik fier toen ik 10 jaar geleden zelf een huis kocht, en er mij helemaal bovenop gewerkt heb, mét MS. maar hier in de buurt zien ze dat helemaal anders. Zowel mijn zelfstandigheid als mijn MS.

Getuigenis: Nieuwe woonst, hoe het ook anders kan...

Sinds juni 2010 heb ik mijn eigen stekje in Brugge. Ik woon er heel graag en ben er gelukkig. De zoektocht naar een woning verliep vlot. Ik had snel mijn hart verloren aan dit appartementje. Toen ik een afspraak maakte met iemand van het verhuurkantoor, werd er geen punt gemaakt dat ik een beperking heb. Ik bezocht het appartementje, en nam er een optie op. Het verhuurkantoor had een gesprek met mijn toekomstige huisbaas. Zij had er geen problemen mee. Zo vond ik snel mijn appartementje zonder dat ik ooit in aanraking kwam met discriminatie. De informatie was eveneens toegankelijk. Bij het ondertekenen van het huurcontract werd alles voorgelezen, en bij briefwisselingen wordt alles in groot lettertype verstuurd. Ik ben tevreden!

Het openbaar vervoer is voor mij, als jonge vrouw met een visuele beperking erg belangrijk. Ik kan me daar door zelfstandig verplaatsen. Een vrijheid. Het wordt echter een beperking als je 24 uur op voorhand je begeleiding al moet aanvragen. Dan krimpt je vrijheid een stuk in. Je kan niet zo maar meer beslissen als je eens een uitstapje wil maken b.v. naar zee als het mooi weer is. Je moet zelfs je einduur bepalen van je uitstap, wat je soms moeilijk kan voorspellen. Ik vind dat iedere persoon met een beperking het recht het om zelf te kiezen wanneer hij het openbaar vervoer neemt. Het is jammer dat daar bij de top van de NMBS weinig rekening mee wordt gehouden.

Bij artikel 21: vrijheid van mening en meningsuiting en toegang tot informatie

Het VN-verdrag geeft aan:

Personen met een handicap hebben in gelijke mate als anderen recht op vrijheid van mening en meningsuiting en toegang tot informatie.

Getuigenis: Het journaal door de ogen van Sam

Ik hoor niet en ik zie ook heel slecht. Desalniettemin hou ik me eraan om op de VRT dagelijks het Journaal te volgen. Is dit gewoontevorming van vroeger ?

Ik zit dus heel dicht bij het scherm. Nu geeft de VRT, telkens ze een ander item op het Nieuws uitzendt, een oranje-witte blok met tekst over wat gaat volgen. Soms verschijnt deze blok en is een seconde later al verdwenen. Merkwaaardig is dat er een verschil is : verschijnt de blok rechts van de nieuwslezer, dan blijft hij langer op het scherm (en kan ik de tekst meestal helemaal lezen). Verschijnt hij echter links van de nieuwslezer, dan is hij onmiddellijk weg (en kan ik soms slechts één of twee woorden lezen). Vanwaar dit verschil ?

Nog iets anders wat opvalt is dat de aankondigingen van 'hot' items, politieke items nog sneller van het scherm verdwijnen. Die komen er op en zijn een ogenblik later weg.

Vraagt de dynamiek van het Journaal dit verschil in behandeling ? Er zit niets anders op dan gans het Nieuws op video op te nemen, zodat de verschillende sequenties kunnen teruggespoeld worden en de tekstbalken iedere keer kunnen geblokkeerd worden.

Ik deed mijn beklag via een brief aan de VRT zelf. Dat moet zowat 2005 geweest zijn. Een tweede maal was vorig jaar, 2010, via een e-mail op hun website. Die eerste keer kreeg ik een antwoord terug in de vorm van een vriendelijke brief van een redacteur (?) die schreef dat hij het ook reeds opgemerkt had en dat dit niet volgens de regels was. Maar veranderd is er niets. De tweede maal kreeg ik niet eens een antwoord.

Getuigenis: Toegankelijke media gevraagd!

Ik ben doofblind en wil graag sportwedstrijden volgen op TV en daarnaast ook nieuwsuitzendingen en andere informatieve programma's. Maar ik kan het niet zien en niet horen. Het beperkte aantal tolkuren die ik heb gaan bijna allemaal naar vrijwilligerswerk. Met als gevolg dat er geen tolkuren meer over zijn voor TV-kijken en blijft die ontoegankelijk voor mij. Het VN-Verdrag zegt dat de media toegankelijk gemaakt moet worden voor iedereen, ook de TV. Doordat bijna alle tolkuren besteed worden aan vrijwilligerswerk schieten er ook maar weinig over om naar feestjes, recepties, en andere leuke dingen te gaan. Dus zit ik thuis te kniezen. Er zijn veel meer tolkuren nodig voor doofblinde mensen om op de hoogte te blijven van de actualiteit en gewoon om onder de mensen te kunnen komen. Er is ook gebrek aan passend en betaalbaar vervoer van deur tot deur. Het gevolg is thuis moeten blijven omdat je niet geraakt waar je wilt zijn. Gevolgen: isolement, eenzaamheid, frustratie, woede.

Getuigenis: Toegankelijke verbruiksmeters

Ik wil u erop attent maken dat wij als blinden nog steeds geen verbruiksmeters hebben met aanvullende toegankelijke software, zodat wij gas- elektriciteits- en watermeter zelf kunnen controleren. Enkele dagen geleden had ik in verband met een factuurprobleem contact met de Watermaatschappij van Leuven. Ik maakte daar dezelfde bemerking. Men schrok letterlijk van die opmerking: "Daarover hebben wij nog nooit gehoord. Bestaat dat wel?" Ik heb geantwoord dat dit tegenwoordig perfect mogelijk moet zijn, maar de maatschappijen moeten het willen doen. Daarmee was dat onderwerp alweer beëindigd.

Bij artikel 22: eerbiediging van het privéleven

Het VN-Verdrag geeft aan:

Staten waarborgen dat er geen inmenging is in het privéleven van personen met een handicap en beschermen de persoonsgegevens en informatie omtrent hun gezondheid en revalidatie.

Getuigenis 5: Privacy

Ik ben een man met een beperking en er zijn mensen die van mij foto's nemen omdat ze mij interessant vinden. Frustrerend!

Bij artikel 24: onderwijs

Het VN-Verdrag geeft aan:

Staten waarborgen het recht op onderwijs zonder discriminatie en op basis van gelijke kansen. Bij de uitoefening van dit recht mogen personen met een handicap niet worden uitgesloten van het algemeen onderwijssysteem met inbegrip van beroepsonderwijs, volwassenonderwijs en levenslang leren. Er moet redelijke aanpassing en individuele ondersteuning worden verschaft naargelang de behoefte van de betrokkene.

Getuigenis: Stage als persoon met een beperking

Ik ben Ruby, een studente kleuteronderwijs en zit momenteel in mijn laatste jaar. Vorig jaar ben ik ziek geworden. Ze hebben Fibromyalgie en CVS of ME vastgesteld. Nu doen ze daar op school heel moeilijk over. Zij zien mij niet voor de klas staan met deze ziekten en hebben dan ook mijn studie stopgezet, zonder dat ik dit wil. Ik vind dat het niet kan dat iemand anders mijn leven wil bepalen! Ik heb nu eenmaal deze (onzichtbare) handicap en moet hier mijn hele leven mee verder. Ik ben via via naar het "centrum voor discriminatie" doorverwezen, en zij zijn nu volop bezig met mijn case. Ik vind het niet kunnen dat de school me dit zomaar verbiedt, omdat ik nu eenmaal de pech heb deze ziekten te hebben.

Getuigenis: Redelijke aanpassing binnen het onderwijs: een fluitje van een cent?!

Ik ben een informaticus, die vorig jaar besloten had een bijkomende opleiding te volgen, namelijk leraar secundair onderwijs. Op aandringen van mijn begeleidster en de maatschappelijk werkster van het ziekenhuis waar ik verbleef heb ik uiteindelijk het bijzonder statuut aangevraagd voor studenten met een beperking, ik heb namelijk autisme. Het gesprek ging erg goed; de dame in kwestie die het onderzoek voerde was genoeg op de hoogte van mijn beperking om zowel enig besef te hebben van mijn sterktes als waar mijn zwaktes lagen. Uiteindelijk werd er een voorstel opgemaakt om de examens minder stresserend voor me te maken. Het probleem echter is dat dit de goedkeuring moet krijgen van het opleidingshoofd. Ik werd dan ook enkele weken later bij het opleidingshoofd ontboden die mij onomwonden vertelde dat hij wel wat kwaad was geworden toen hij die brief had gezien. Hij vond namelijk de meeste van de punten voor iemand met autismspectrumstoornis overbodig, andere punten kreeg je volgens hem sowieso als student en hij heeft ze dan ook allemaal afgewezen behalve één. Ik ben er verder niet op ingegaan omdat ik toch al van plan was te stoppen met de opleiding daar de stages mij te zwaar waren, hoewel ik nogal mild was geweest in mijn "eisen", had ik op dat moment wel het gevoel een onwelkome gast te zijn. Anyway, ik ben van plan volgend academiejaar opnieuw een opleiding te volgen, maar dan ga ik iets meer eisen om ervoor te zorgen dat de opleiding voor mij een aangename ervaring mag blijven.

Getuigenis: STICORDI maatregelen bij ASS leerlingen: een recht of een gunst?

Ik ben een 34-jarige vrouw en geef les in het middelbaar. Daar weet niemand van mijn collega's dat ik autismspectrumstoornis heb. Wij hebben op school een paar leerlingen met autismspectrumstoornis... Om de een of andere reden vinden veel collega's het niet noodzakelijk om de STICORDI-maatregelen toe te passen bij leerlingen met autismspectrumstoornis, hoewel ze die wel toepassen bij leerlingen met dyslexie en ADHD. Men vindt dat men geen getuigschrift kan uitdelen aan leerlingen met autismspectrumstoornis als ze niet alle eindtermen bereiken (terwijl onze leerlingen met dyslexie niet moeten kunnen spellen, moeten die met autismspectrumstoornis wèl in groep kunnen werken om

een voorbeeldje te geven) Ik vind dat discriminerend. Als men STICORDI-maatregelen toelaat voor de ene groep, moet men dat ook voor een andere groep toelaten... Ik vind dat leerkrachten meer opleiding moeten kunnen krijgen zodat ze meer weten over autismespectrumstoornis zodat ze gepaste maatregelen willen/kunnen nemen!

Getuigenis: Lift: recht of gunst?

We hebben zopas een gesprek in de school(GO) gehad over de modaliteiten binnen de school van onze zoon voor volgend jaar. Aanwezig waren de directie, CLB, titularis, ion begeleiding en wijzelf. Bedoeling was om naar volgend schooljaar toe te bepalen waar er iets veranderd/verbeterd kan worden. Dit vormde dus ook niet het probleem. De ontzucltering van het gesprek was de mededeling van de directie dat vanaf volgend schooljaar de lift niet meer gebruikt kan worden, daar er minimum 10000€ kosten aan moeten gebeuren en de school het geld niet heeft. Nu heeft onze zoon ook lessen op het derde, bovendien is het zo dat enkel onze zoon en een leerling van zijn klas met hartproblemen en sommige leerkrachten de lift gebruiken. Het argument van de directie is dat een school geen lift nodig heeft. Op onze vraag of er lokalen in bepaalde volledig gelijkvloerse bijgebouwen kunnen omgewisseld worden was het antwoord dat daar in de toekomst de muziekschool van de gemeente zijn intrek zou nemen (gesprekken nog bezig), andere lokalen zouden voor een uitbreiding van de lagere school gereserveerd zijn. Voor ons is het duidelijk: dit is een manoeuvre om een hinderpaal voor hem bij te creëren...

Getuigenis: Erkend als persoon met een beperking door het VAPH, niet door het ministerie van onderwijs.

Ik vind het onrechtvaardig dat mijn zoon erkend wordt door het VAPH als persoon met een handicap, maar geen recht heeft op de "korting voor personen met een handicap" in de tekenacademie. Hij zou niet in aanmerking komen volgens het Ministerie van Onderwijs. Hoewel hij een attest heeft van het VAPH en een attest van het FOD met 7 punten, is dat volgens de academie niet geldig omdat hij niet 7 punten moet hebben, maar "66 procent". Bij het FOD lees ik dan dat men geen procenten meer toekent maar punten...Heeft mijn zoon nu recht op een

korting voor personen met een handicap of niet volgens het Ministerie van Onderwijs?

Getuigenis: Onderwijs naar keuze

Ik ben de mama van Louis, mijn zoontje zit momenteel in het eerste leerjaar en heeft het Syndroom van Down. Als ouders hebben wij ervoor gekozen om Louis les te laten volgen in het gewone onderwijs. Nu, na de krokusvakantie, hebben we te horen gekregen dat Louis volgend jaar niet meer welkom is op deze school. Ze vinden hem te lastig. Ook het feit dat hij nog niet helemaal zindelijk is vindt de directeur te belastend, hoewel we een persoonlijke assistente hebben die instaat voor zijn verzorging. We vinden het heel jammer dat Louis weg moet, want heeft hij tenslotte niet evenveel rechten als gelijk welk ander kind om te kiezen waar hij naar school gaat? Hij voelt zich er goed en heeft vele vrienden. Die moet hij nu allemaal opgeven. Zijn dat gelijke rechten?!

Ter info: *De overgrote meerderheid van de kinderen met een handicap volgt kleuteronderwijs, lager en secundair onderwijs in het buitengewoon onderwijs. Er is een inschrijvingsrecht in het gewoon onderwijs voor ieder kind met een handicap maar weigering door de school is mogelijk op basis van de wetgeving rond draagkracht. In het hoger onderwijs ontvangen studenten met een beperking ondersteuning op maat maar ze moeten wel dezelfde competenties verwerven als andere studenten, willen ze een diploma behalen.*

Bij artikel 27: werk en werkgelegenheid

Het VN-Verdrag geeft aan:

Personen met een handicap hebben recht op werk en bescherming tegen discriminatie op dit vlak. Op de werkplek moet worden voorzien in redelijke aanpassingen voor personen met een handicap.

Getuigenis: Beeldvorming op de werkvloer

Ik ben een anders valide vrouw van middelbare leeftijd die werkzaam is te Oostrozenbeke... Ik lijd aan problemen met de spraak, mobiliteit enz. Op het werk word ik geconfronteerd met collega's die me kwetsen. Als ik 's avonds de deuren ging gaan sluiten, werd ik op mijn manier van stappen gewezen met de uitdrukking: "Neem nog een glas, het zal je deugd doen" of "Loop normaal". Aan de telefoon werd ik voor dronkaard uitgescholden, enzovoort.

Getuigenis: Toegankelijkheid en mijn werkcontext

Als volwassen man van begin de 50 wil ik graag even mijn ervaring meedelen met de toegankelijkheid op mijn werkplaats. Ik werk op het Antwerpse OCMW en sedert maart 2011 verplaats ik me met een elektrische scooter. Het centraal bestuur van het OCMW, het gebouw naast mijn kantoor, is slechts toegankelijk met trappen, er is geen trapeuning. Wanneer er een plaats vacant komt in het gebouw van het centraal bestuur kan ik daarvoor niet solliciteren want ik kan er niet binnen. Hetzelfde geldt voor het ontvangen van onze maandelijkse maaltijdcheques in de ontvangerij. Er is wel een helling voorzien om binnen te komen, maar die is helemaal weggedrukt in een hoekje zodat de draaihoek veel te klein is voor mijn scooter (ik heb het geprobeerd) en de helling is ook veel te steil voor een handgeduwde rolstoel. Bovendien zijn er aan die trappen geen armleuningen zodat het ontzettend moeilijk is om de 3 (gladde) treden al stappend te nemen. Men heeft me gezegd dat men er mee bezig is, ik heb het probleem reeds aangekaart bij de bevoegde dienst. Ik ben benieuwd.

Getuigenis: Discriminatie op het werk

Op mijn 31ste kreeg ik een beroerte. Na twee jaar vond ik ander werk, eerst vond ik het aangenaam werken en dan ben ik tegen mijn zin in een andere dienst gezet. Sinds twee jaar is er ook een ander directeur. Hierdoor is het voor mij nog moeilijker werken als voordien. Hij neemt iedere keer de aangename taken die ik kreeg af en geeft die aan andere collega's. De taken die ik krijg zijn ontzettend saai, absoluut niemand wil dat doen. Ook jobstudenten doen deze taken niet meer. Zelf heb ik dit aangekaart bij GRIP en de vakbond maar niemand kan daartegen iets

beginnen aangezien ze gefusioneerd zijn met een andere hogeschool. Nu momenteel zit ik thuis, met een vreselijke depressie. Zelf heb ik op 2 maanden tijd 4 zenuwzinkingen gehad door mijn werksituatie en dit heeft ook gevolgen voor mijn relatie en vrijetijdsbesteding. Omdat ik een motorische handicap heb, profiteren de collega's ontzettend van mij alsook de directies.

Getuigenis: Geen job als persoon met een gehoorprobleem, wel als slechthorende

Toen ik afgestudeerd was als kinderverzorgster en daarna als opvoedster begon mijn zoektocht naar werk. Ik vermeldde steeds dat ik een gehoorprobleem had. resultaat: ik kreeg geen werk. Tot op een dag dat ik het allemaal beu was en het niet meer zei dat ik slechthorend was. Het resultaat was: ik kreeg werk als opvoedster.

Ter info: *In Vlaanderen is slechts 42,2% van de personen met een handicap aan het werk, tegenover 65,6% van de totale bevolking. De kloof tussen de arbeidsmarktdeelname van personen met een handicap en de totale bevolking bedroeg in 2007 in Vlaanderen 17,8 procentpunten. Ook pesten op het werk of elders is een vorm van discriminatie.*

Bij artikel 28: behoorlijke levensstandaard en sociale bescherming

Het VN-Verdrag geeft aan:

Personen met een handicap hebben recht op een behoorlijke levensstandaard voor zichzelf en hun gezinnen en op sociale bescherming.

Getuigenis: Invaliditeit pas vanaf 21 tenzij je trouwt of kinderen krijgt: pure discriminatie

Sinds mijn 18 jaar ben ik bezig om oplossingen te zoeken voor mijn thuissituatie. Nu 2 jaar later is dit nog steeds niet veranderd. Ik heb vanaf mijn 18 jaar wel 13 politici aangeschreven met mijn probleem. Hun reacties waren ontwijkend: of ze spraken ineens over andere dingen die niets te maken hadden met mijn probleem. Of ze susten mij door te zeggen dat ik bij mijn mutualiteit kon vragen of ze mij kunnen helpen met ondersteuning. Maar een echt antwoord waar ik op hoopte is er nooit gekomen.

Ik weet dat deze wet niet op één dag veranderd kan worden maar ik had meer verwacht, bvb een gesprek of ten minste antwoorden want minder dan de helft heeft een antwoord terug gestuurd. Vroeger werden we meerderjarig vanaf 21, die wet is veranderd naar 18 maar normaal zouden dan de wetten rond invaliditeit ook mee moeten verlaagd worden maar dat is dus niet zo.

Nu zitten vele mindervalide tot 21 op school en hebben ze daar door de dag hulp voor de verzorging en eten. Maar bij mij is dit niet zo... Ik ben op mijn 18 moeten stoppen met school om gezondheidsredenen, nu zit ik thuis met een tekort aan hulp. Ik heb wel verpleging maar wie kan op uur van 's ochtends weten wanneer hij/zij in de middag naar toilet zal moeten gaan? en een verpleger mag ook geen potje koken in de middag. Ik woon bij mijn mama, een vader heb ik niet en familie ook niet. Mijn mama is verplicht te gaan werken om financieel het hoofd boven water te houden, ik zit thuis en moet dan maar mijn plan trekken. Het zou eenvoudiger en goedkoper zijn dat ze ouders van kinderen een budget per maand geven en dat de moeder of vader thuis kan blijven. Want nu moeten verplegers, en andere dienste betaald worden en dit is meer dan een maandloon.

Ik heb geprobeerd PAB aan te vragen maar dit werd geweigerd ik bleek zagezegd niet ziek genoeg te zijn... Ziek genoeg ben ik volgens UZ Gent maar mijn ziekte hoort niet in de categorie die recht hebben op de spoedprocedure van PAB. Ik mag dan wel enigste overlevende zijn met mijn type van ziekte maar dit is blijkbaar nog niet genoeg. Van 18 tot 21 moet ik zien rond te komen met kinderbijslag en zorgverzekering. Ik kan u vertellen dat deze twee bedragen naar mijn verzorging gaan dus er blijft niets over voor mij, erger nog het is niet genoeg. Ik mag blij zijn dat mijn mama er is maar zodra zij weg valt heb ik niks, ik heb niet eens genoeg inkomen om mijn eten, verzorging te betalen laat staan een aangepaste woning met hulp te vinden en te kunnen betalen. Ik word er

moe van om zo te moeten vechten voor iets dat eigenlijk duidelijk en vanzelfsprekend is...

Bij artikel 30: deelname aan culturele leven, recreatie, vrijetijdsbesteding en sport

Het VN-Verdrag geeft aan:

Personen met een handicap hebben recht op toegang tot televisieprogramma's, films, theater, sport en andere culturele activiteiten.

Getuigenis: Begeleiderspas bij culturele voorstellingen

Ik ben een actieve vrouw van middelbare leeftijd, die zich ondanks haar fysieke beperking helemaal niet beperkt voelt. Hier wil ik graag een woordje meer vertellen en getuigen hoe (goed) het er aan toe gaat in de Culturele Centra van Limburg. Ik bezoek namelijk geregeld allerlei culturele voorstellingen. Dankzij mijn begeleiderspas mag ik eender welke persoon gratis meenemen. En achteraf zie je ons meestal nog bij de plaatselijke horeca. Een perfecte match tussen cultuur, ontspanning, cultuurminnende vrienden & familie én mezelf! Laatst was ik nog op stap met een vriendin die ik uit het oog verloren was. Het voelde meteen aan als weleer... De plannen om samen te gaan zeilen werden die avond gemaakt: klaar om elkaar op sportief vlak ook uit te dagen. Ik kijk ernaar uit om al zeilend mijn mogelijkheden & beperkingen te exploreren!

Getuigenis: De AB en toegankelijkheid... een uitstekende match

Onlangs ging ik samen met een jongedame met een fysieke beperking naar MILOW gaan kijken in de AB te Brussel. Het dient gezegd te worden, de begeleiding en ondersteuning door de mensen van de AB was super. Van bij onze aankomst, werden we begeleid naar boven door een steward. Hij was aandachtig voor onze noden en als hij communiceerde, communiceerde hij met haar en niet met mij, de assistente (wat veel wel het geval is). Ook tijdens het optreden zelf was hij heel attent en behulpzaam, daardoor genoten zowel zij als ik optimaal van Milow (we

hadden trouwens een uitstekend zicht, mooi op ooghoogte van de persoon in de rolstoel). Na het optreden stond de steward opnieuw klaar en begeleidde ons naar buiten. Echt een zeer aangename ervaring voor ons. Daar kunnen veel andere concertzalen en bioscopen nog iets van leren!

Getuigenis: Toegankelijkheid en een filmpje meepikken...

Ik ben een 20-jarige jongedame met een fysieke handicap en zit in een elektrische rolstoel en woon in Hasselt. Zoals eenieder ga ik graag eens naar de bioscoop om een filmpje mee te pikken. Tot eind vorig jaar deed ik dit regelmatig in de Kinopolis, maar sinds dit jaar word mij regelmatig de toegang geweigerd omdat niet alle zalen zonder lift bereikbaar zijn. Met allerhande smoesjes probeert me mij te sussen zoals "nieuwe regel van manager, of de brandweer die negatief advies gegeven heeft...". Na een telefoontje met de brandweer van Hasselt kreeg ik als antwoord dat deze van geen nieuwe regels of negatief advies op de hoogte waren. Ondanks mijn vragen aan de Kinopolis blijven de films die ik graag wil gaan kijken in de ontoegankelijke zalen waar ik niet in mag, zoals Rundskop, The Rite Limitless... Ik heb dus mijn stoute schoenen aangetrokken en mijn verhaal gedaan aan Het Belang Van Limburg, deze waren zeer geïnteresseerd om mijn verhaal te publiceren op vrijdag 29/04/2011. Misschien is dit eens goed om mee te delen. Tot vorig jaar mochten wij 'rolstoelgebruikers' wel nog de lift gebruiken om in die kleine zalen te geraken en nu niet meer, daarom vind ik het zo oneerlijk. In sommige Kinepolissen moet je de lift nemen om het gebouw in te geraken waarom mag het daar wel en in Hasselt niet. Alle ziekenhuizen hebben oude en nieuwe liften daar mogen we ook gebruik van maken. Ik ben misschien wel gehandicapt maar ik laat niet met mijn wielen spelen.

Getuigenis: Toegankelijkheid en assistentie tijdens mijn vrijetijdsbesteding

Ik ben een volwassen vrouw van 37 die onlangs voor het eerst is gaan zwemmen in het zwembad Plantin Moretus. Voor mij is een eerste keer altijd een beetje eng (ik heb namelijk een visuele beperking). Toch vind ik het belangrijk om alleen te kunnen gaan zwemmen op het moment dat ik wil. De eerste keer echter ging ik op de uren die speciaal gereserveerd zijn voor mensen met een handicap omdat het dan zeker niet druk zou

zijn. Een vriendelijke meneer aan de kassa vroeg me of ik assistentie nodig had. Hij ging met me mee en legde me alles uit wat ik moest weten. 't Was voor hem een kleine moeite, maar voor mij een grote hulp. Nu kan ik veilig gaan zwemmen wanneer ik wil. Al is woensdagnamiddag niet het beste moment wegens te grote drukte. Ondersteuning kan soms spontaan en heel simpel zijn. Ik geniet nu met volle teugen van mijn baantjes.

Getuigenis: Vrijtijdsbesteding als persoon met een beperking en de Flandria

Ik heb gisteren een havenrondvaart gedaan met de Flandria 24 in de Antwerpse haven. De Flandria 24 is een boot met een lift voor personen met een mobiliteitsprobleem. Toen ik echter aankwam zag ik verscheidene gebreken en problemen rond deze toegankelijkheid. Ten eerste was de lift kapot. Dit zorgde ervoor dat ik als rolstoelgebruiker met de trap naar het cafeteria moest en naar het toilet dat twee verdiepingen lager lag. Ten tweede krijgen personen met een handicap 2 € korting voor de rondvaart maar dat werd me niet verteld. Ik heb dat vandaag ontdekt op de website van Flandria. Ook de ticketverkoper heeft me er niet attent op gemaakt. Ik heb het verder ook niet geafficheerd gezien. Ik ben er zeker van dat de ticketverkoper (een student met een studentenjob) het niet met opzet heeft gedaan. Maar als werknemer moet je toch weten dat een persoon in een rolstoel recht heeft op vermindering. Als die er zelf niet om vraagt, moet je als verkoper dat op zijn minst vermelden. Als de persoon met een beperking dan nog geen korting wil, dan zij het zo.

Getuigenis: Toegankelijke kunst

In kunstencentrum 't Vaartje in Lissewege krijgen blinde en slechtziende kunstenaars de kans hun werken te tonen en krijgen ook een plek om te werken. Er staan ook kunstwerken van gekende (niet gehandicapte) kunstenaars. Twee werken staan in het volledige duister, zodat iedereen kunst kan ervaren zonder te zien. Hier word je rondgeleid door een gids met visuele handicap. Zo kunnen wij tonen dat je niet hoeft te kunnen zien om kunst te maken en van kunst te genieten!

Getuigenis: Een pluim voor de handelsbeurs in Gent

Ik heb een héle positieve ervaring opgedaan in de handelsbeurs in Gent.

Als rolstoelgebruiker doen ze er écht alles aan om je een fijne avond te bezorgen, bij elke stap die je zet (wiel dat je rolt) wordt hulp aangeboden. Je wordt als elke gezonde mens aangesproken door de werknemers, en niet als een sukkel. Dat je niet veel ziet van het podium ligt uiteindelijk aan de andere gasten. Iedereen staat tijdens het concert, en als rolstoelgebruiker zit je; Je krijgt wel een plaatsje waar je niet overrompeld wordt door staande gasten. En vallen ze dan toch over je voeten, ja sè, ze moeten een héél klein beetje uit hun ogen kijken hé. Ik heb mijn voeten tenminste nog, kan er niet veel mee doen, maar ga ze ook niet afkappen om helemaal uit de weg te zitten. Dat was voor mij echt een zééééér positieve ervaring en mag ook wel eens vermeld worden. Dat toont aan dat het kan, zelfs in een oud gebouw. Maar dat waren allemaal jonge mensen, die zijn precies niet zo vastgeroest als de "mensen met ervaring.

Getuigenis: Terrasje doen in het MAS? Lang niet iedereen is er welkom

Ik heb MS en organiseerde een bijeenkomst van oud klasgenoten, na 30 jaar. We zouden in STORM in het MAS samenkomen. Iedereen kan naar het dakterras, ik als rolstoelgebruiker niet, maar, er is een uitzondering voor mij! Ik mag naar een ander terras. Ik vroeg of de hele groep dan mee mocht naar "mijn terras". Niet dus, ze kunnen geen uitzonderingen toestaan. Ik vraag niet om een uitzondering te maken! ik vraag om een uitzondering af te schaffen! En dat in een spiksplinternieuw gebouw dat de halve wereld wil overtroeven?! Niet de mensen die leven met een beperking, geloof me vrij!

Getuigenis: Beleving van het MAS als slechtziend persoon

Vorig weekend bezocht ik met mijn vriend het MAS (Museum aan de stroom) te Antwerpen. Hierover wil ik mijn bevindingen vertellen, als slechtziende.

Beneden was het al chaotisch... er stond enorm veel volk in de lokettenhall, wat was de rij en wat waren de mensen die gewoon stonden? Geen idee... zelfs mijn vriend kon er niet aan uit ! We zijn maar ergens gaan staan in iets dat op een rij leek, maar we zijn vermoedelijk ergens "tussengekropen". Aan het loket vertelde de dame dat rugzakken enkel niet mochten in de zaal van de tijdelijke tentoonstelling, maar

verder was dat geen probleem. Dus goed, wij de roltrappen op, ik met mijn rugzak op de rug. Vanaf de 1e verdieping zijn het enkel roltrappen, geen gewone trappen. Blinden en zwaar slechtzienden hebben echt een persoonlijke begeleider nodig! Er is ook wel een lift, maar die heb ik niet gezien.

Het kijkdepot was best toegankelijk, alleen stonden er dingen tussen de rekken in het donker, dat was moeilijk te zien. Op de verdiepingen daarboven waren veel zalen niet erg goed verlicht. Ik heb heel de tijd begeleiding nodig gehad: donkere zalen, de tentoongestelde dingen waren op sommige plaatsen ook niet erg goed verlicht, er stonden op sommige plaatsen stoelen in de weg. Gelukkig waren er geen trapjes in de zalen, anders zouden er nogal wat valpartijen geweest zijn.

Toen we op de 3de verdieping waren begon een zaalwachter commentaar te geven op mijn rugzak: rugzakken mogen niet binnen in het museum maar moeten in een locker aan de loketten. Waarom zei de loketbediende dat niet???? We hadden zo iets van, we gaan niet meer al die roltrappen naar beneden, we doen gewoon alsof we er niets van weten als iemand ons aanspreekt. We zijn verder nog aangesproken door een gids, die ons daar niet al te vriendelijk op wees en door een andere zaalwachter die mijn vriend aansprak met de vraag of ik mijn rugzak in de hand wilde houden ipv op mijn rug. Volgens hem mocht je wel een rugzak bij hebben maar je moet hem in de hand dragen. We hadden allebei zo iets van: waarom spreekt die man mijn vriend aan en niet mij?

Het MAS is een museum dat de moeite waard is om gezien te worden, maar qua communicatie naar de bezoekers én de toegankelijkheid voor slechtzienden, slechthorenden en rolstoelgebruikers is nog heel wat werk aan de winkel!

Ter info: *Cijfers over de culturele participatie van personen met een handicap in Vlaanderen zijn niet beschikbaar. Voor de stad Antwerpen zijn er wel cijfers over het aantal culturele organisaties in de stad dat inspanningen doet om de culturele participatie van personen met een handicap te bevorderen. Ongeveer een kwart van de Antwerpse culturele organisaties levert inspanningen gericht op personen met een handicap. Daarmee is dit de kansengroep waarvoor het minst inspanningen worden geleverd, een veelzeggende vaststelling.*

Bij artikel 32: internationale samenwerking

Het VN-Verdrag geeft aan:

De staten erkennen het belang van internationale samenwerking. Ook bij internationale samenwerking moet aandacht voor personen met een handicap tot de mainstream gaan behoren.

Getuigenis: Redelijke aanpassing binnen het onderwijs in Congo

Ik ben een 15-jarig meisje en stopte enkele jaren geleden met school omdat het voor mij onmogelijk was om het bord nog te lezen en de lessen te volgen. Mijn klasgenoten begonnen mij te mijden omdat ik blind was. Ik voelde mij erg eenzaam. Maar dankzij de ontwikkelingssamenwerking met België kon ik een oogoperatie ondergaan in het oogziekenhuis van Saint Yvonne. Nu heb ik een nieuwe toekomst. Vanaf volgend jaar ga ik opnieuw naar school gaan en de richting textiel volgen. Ik zal leren kleren maken en met een naaimachine werken. Daar moet je goed voor kunnen zien.

Getuigenis 18: Onderwijs en gezondheid in Rwanda

De getuigenis die ik wil posten gaat over mijn zoon van zeven die geboren is in Rwanda. Ik schrijf het vanuit zijn naam. Ik had vroeger maar één been en zat overdag altijd alleen thuis. Met mijn ene been en mijn stompje kon ik niet ver stappen. Ik kon niet naar school, want die lag enkele heuvels verder. Toen werd ik op een dag naar Gatagara gebracht. De dokter onderzocht er mijn stompje. Er werd een kunstbeen op maat gemaakt. Daardoor kon ik leren lopen. Nu ga ik naar de school in Gatagara en leer ik voor het eerst lezen, schrijven en rekenen!

Getuigenis: Onderwijs en gezondheidszorg in Arequipa, een stad in Peru

Als organisatie willen wij graag het verhaal brengen van een Peruviaans meisje van 5. In deze getuigenis spreken we vanuit haar naam. Ze vertelde ons: "Ik ben een 5 jaar oude lieve en slimme meid, die met een open ruggetje geboren werd. Samen met mijn ouders leef ik in zeer arme omstandigheden in Arequipa, een stad in Peru. Ik was 2 maanden oud toen ik in een project van IF Child Help en Paz Holandesa werd opgenomen. Sindsdien krijg ik wekelijks fysiotherapie, medische zorg en leerde mijn moeder hoe ze mij kan katheriseren, dit wil zeggen: mijn blaas leegmaken. Zoals de meeste mensen met een open rug heb ik geen controle over mijn blaas. In 2002 startte IF Child Help een speciale incontinentie-management training voor ouders en patiënten. Hierdoor ben ik in staat om droog te blijven. Wat erg belangrijk is in de verbetering van de kwaliteit van mijn leven. Dit maakt het immers mogelijk om naar school te gaan en een sociaal leven te leiden. Mijn droom is het dansen van de "Marinero", een typische dans van Peru. Via deze weg stuur ik iedereen het volgende bericht: "Dat alle kinderen met een open ruggetje gewoon zingen, spelen en alles doen wat alle normale kinderen doen!"

Getuigenis: Het verhaal van Ketia uit Lubumbashi

De organisatie 'Licht voor de Wereld' wil via deze weg het verhaal van Ketia vertellen (interview 30/03/2011). De twaalfjarige Ketia woont al acht jaar bij haar tante. Toen haar moeder stierf, liet Ketia's vader zijn kinderen in de steek. De broers en zussen van Ketia zochten elders in het land hun geluk en zo bleef peuter Ketia helemaal alleen over. Een tante nam de zorg voor het weeskind op zich.

"Ik heb zelf al veel kinderen maar nam Ketia er nog graag bij". Voor familie moet je goed zorgen. Toen Ketia hier bij ons toekwam zag ze al heel wazig, ze moest in huis rondtasten om haar weg te vinden. Haar zicht werd met de jaren slechter. Uiteindelijk zag ze bijna niets meer. Ketia was heel timide. Ze verstopte zich altijd in huis omdat de buurkinderen haar vaak uitlachten" vertelt haar tante.

Kappya, een gemeenschapswerker van Licht voor de Wereld leerde het jonge meisje enkele maanden eerder kennen: "De moeder van een kindje die we vroeger al hadden opgespoord belde mij om te vertellen dat er nog een ander blind meisje in de buurt woonde. Ik kwam onmiddellijk een

kijkje nemen en zag dat ook Ketia geholpen zou kunnen worden met een cataractoperatie. Het gezin overleeft dankzij de inkomsten van de verkoop van zelf gebrouwen bier. Omdat het een arm gezin is heb ik onmiddellijk een doorverwijzing geschreven naar de sociale dienst. Zo moest de tante niet betalen voor de behandeling van Ketia en diezelfde week nog werd ze geopereerd.”

De cataractoperatie aan zowel het linker- als het rechteroog verliep vlot en Ketia evolueerde in enkele maanden tijd van een timide meisje naar een levendige tiener. “Het verschil is groot, vertelt haar tante: nu speelt ze altijd buiten met haar vriendjes, ze kan heel goed touwspringen. Ketia zingt in het koor van de kerk en helpt me heel vaak in het huishouden. Ik ben niet meer bang dat ze eens onder een auto terecht zal komen.” Ook Kappya zag haar sterk veranderen: “Toen ik haar de eerste keer ontmoette in het huis gaf ze een heel schichtige indruk, nu zwaaide ze al van ver naar me vanuit de boom waarin ze geklommen was met de buurkinderen.”

Ter info: *Personen met een handicap zijn oververtegenwoordigd onder de allerarmsten van de wereldbevolking en vallen vaak uit de boot bij programma's van ontwikkelingssamenwerking.*

Buiten categorie, het strafste verhaal: de trein... wat met de toegankelijkheid?

Ik ben een jonge dame, tevens rolstoelgebruikster. Onlangs wilde ik, na een concert van het studentenkoor waarvan ik vijf jaar lang lid ben geweest, de trein terug naar huis nemen. De dag voordien had ik, zoals de NMBS dat vraagt, mijn reis online gereserveerd, en op de dag zelf was ik, zoals de NMBS dat vraagt, 20 minuten voor het vertrek van mijn trein in het station aanwezig. Desondanks was daar die avond niemand van het NMBS-personeel. Ik zag mijn trein vertrekken zonder mij, twee perrons verder. Het was de laatste trein van die dag, en ik kon er niet op. Ik keerde dan maar op mijn stappen terug, en vond gelukkig nog een aantal koorleden op de concertlocatie. Maar dit zijn studenten. De meesten wonen op een kot dat niet veel groter is dan een ambitieuze zakdoek, en hebben zeker geen bed over. Iemand bleek toch een sofa te hebben die eventueel dienst kon doen, en met die persoon ging ik mee naar huis. Ik wist vooraf dat ik een trap op moest om tot bij die sofa te geraken, maar

was ervan overtuigd dat dit geen probleem zou zijn: trappen doe ik zittend. Alleen betrof het hier een draaitrap. Resultaat: terug bij af.

Het was intussen een stuk in de nacht, en hoewel ik het volgende uur spendeerde aan een hoop pogingen om oude kennissen uit hun bed te bellen, vond ik geen oplossing. Rond een uur of twee werd ik op straat aangesproken door een passerende politiepatrouille. Tijd om die agenten een pluim te geven: prompt belden ze alle hotels in de wijde omtrek, op zoek naar een lege kamer. Tevergeefs. Dankzij een tip van de dispatcher vonden ze uiteindelijk een motel in een dorp dat zeventien kilometer buiten de stad, en net buiten hun jurisdictie ligt. Ze horen daar dus eigenlijk niet te komen tijdens hun patrouille, maar laadden me toch maar in hun camionette, rolstoel en al, en brachten mij ernaartoe. We kregen de receptioniste nooit te zien. Ik betaalde aan een machine, en een dame liet me door een luidspreker weten dat ik kon blijven tot tien uur. Bleef ik langer, dan zou ik een tweede overnachting moeten betalen. Voor mij was dat geen probleem: ik was van plan voor negen uur weg te zijn. De agenten hielpen mij de kamer te vinden, en toen bleek dat de benedenverdieping een garage was, en de kamer zich boven bevond, droegen ze zelfs mijn rolstoel de trap op. Ze belden voor de zekerheid nog de receptioniste, met de vraag of er straks iemand aanwezig zou zijn om de rolstoel terug naar beneden te dragen. De receptioniste antwoordde bevestigend. Toen ik wakker werd en de receptie belde, zat er natuurlijk iemand anders achter de telefoon -- iemand die weigerde mij te komen helpen, want dat is tegen de regels. Ik moest drie uur wachten op een tweede personeelslid, en tegen die tijd was het bijna twaalf uur, dus wilden ze me laten betalen voor die tweede nacht. Uiteindelijk deed ik dat dan maar, alleen omdat ze me naar beneden zouden helpen.

Volgende stap: terug naar het station. Ik overwoog een bus te nemen -- er zijn heel wat haltes in die buurt, en ze worden allemaal bediend door minstens drie verschillende lijnen -- maar ik ontdekte snel dat er op deze steenweg geen enkele bus rijdt die toegankelijk is voor rolstoelgebruikers. Een chauffeur op een andere lijn legde me later uit dat de voetpaden er niet breed genoeg zijn om op een veilige manier het hellend vlak van de bus uit te klappen. Dus dan maar een taxi. Via mijn smartphone vond ik het nummer van een taxibedrijf dat de buurt bedient, maar toen ik dat nummer belde, wilde de persoon aan de andere kant van de lijn weten of ik bagage bij had. Neen, zei ik, alleen mijn rolstoel. Waarop hij wilde weten of die opvouwbaar is. Neen, maar de wielen kunnen eraf, en met neergeklapte rugleuning kan hij perfect in elke autokoffer. De man weigerde desondanks iemand te sturen, want "er zijn geen toegankelijke

voertuigen beschikbaar". Uiteindelijk reed ik meer dan tien kilometer in mijn rolstoel, op een weg waar de auto's 70 kilometer per uur rijden, en waar de voetpaden te smal zijn voor mij. Toen ik uiteindelijk een bushalte vond waar wél toegankelijke bussen stoppen, zag de chauffeur mij niet, dus hielpen twee nobele onbekenden mij dan maar op de bus. En toen, eindelijk, was ik terug in het station waar ik vervolgens nog eens een uur moest wachten, want -- je raadt het al -- ik had niet gereserveerd. Hoewel er hier mensen genoeg waren om mij te helpen, wilden ze er zeker van zijn dat er in mijn aankomststation, dat veel kleiner is, genoeg tijd zou zijn om assistentie te organiseren. De kers op de taart is het feit dat de trein waarop ze mij zetten een ouder model was, zonder rolstoelplaatsen in de coupés. Ik zat dus gedurende bijna twee uur op de gang, waar ik mijn medereizigers irriteerde door in de weg te staan, en waar het lawaai van de trein zo oorverdovend was dat ik, ook met het volume van mijn iPod op het hoogste niveau, geen woord verstond van de podcast die ik probeerde te beluisteren.

Aan de positieve kant: het weer was die dag schitterend, dus afgezien van de verloren tijd vond ik het eigenlijk niet zo erg om buiten te zijn, in plaats van op een bus of in een taxi. Toen mijn trein aankwam, en de bus naar huis pas 40 minuten later bleek te komen, sloeg ik die bus dan maar over, en ging 'te voet' naar huis. Volgens Nike+ GPS heb ik in die twee dagen 53 kilometer gerold, wat mijn kracht en uithoudingsvermogen zeker geen kwaad gedaan zal hebben. Ik miste weliswaar een sollicitatiegesprek, maar gelukkig mocht ik dat laatste later die week gaan 'inhalen'. Ik ben er niet met de trein naartoe geweest.

Wie zijn we ?

GRIP is de initiatiefnemer voor de campagne 'We zijn sterker dan we denken!' en de website www.gelijkerechten.be.

Gelijke Rechten voor Iedere Persoon met een handicap (GRIP vzw) is een burgerrechtenorganisatie die streeft naar gelijke rechten en gelijke kansen voor mensen met een handicap, dit door sensibilisatie van de samenleving en beïnvloeding van het beleid.

Tal van andere verenigingen willen ook werk maken van de implementatie van het VN-Verdrag en sluiten aan bij deze campagne. De volgende organisaties zijn partner van deze campagne en de website (27.06.2011):

- Anna Timmerman vzw
- Downsyndroom Vlaanderen
- European Netwerk on Independent Living
- Expertisecentrum Onafhankelijk Leven
- Gebruikersoverleg Handicap en Arbeid
- Handicum
- Inclusie Vlaanderen
- Liga voor Mensenrechten
- vzw Marian
- Piekernie
- Onafhankelijk Leven
- Onze Nieuwe Toekomst
- Ouders voor Inclusie
- Vlaams Patiëntenplatform
- Yieha

En verder...

Deze eerste bundeling is geen eindpunt. Met de campagne blijven we personen met een handicap informeren en sensibiliseren rond het VN-Verdrag. En op de website blijven we getuigenissen verzamelen.

Wil je nieuwe getuigenissen lezen of er zelf een posten.....

.....www.gelijkerechten.be